

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 27 Ιουνίου ε. ε.

446. Λεξιγράφοι.

Τὸ πρῶτον εἶνε σύνδεσμος, ἔθνικόν τὸ δεύτερον μου. Καὶ εἶνε ὕλη καύσιμος καὶ κοινῇ τὸ σῦλον μου.

447. Στοχειόγραφοι.

Ἐχωρῶσάνδρα ἀδελφους καὶ ἐχθρόν μου τὴν φιλίαν. Ἀκέφαλος, τὰς κεφαλὰς ἔχω ὡς κατοικίαν.

448. Μωσαϊκόν.

Ὁ Πήγασος, ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Ὀδυσσεύς, ἡ μοῖρα, Ὁ Περικλῆς, ὁ Ἀντιφῶν, καὶ ἡ βοῶπις. Ἡρα Σοὶ δίδουν τὰ συστατικά μετὰ τῆς λάλου κίσεως. Νὰ σχηματίσῃς τὸνομα ἀρχαίας βασιλείας.

449. Δίνεγμα.

Μεβλέπεις κατὰ γόλλεσαι, τὰ κάλλη μου θαυμάσεις. Ὄταν θυμώσκω κρύπτεσαι μὲ βλέπεις καὶ τρομάζεις. Κρουνοὶ δακρυῶν χύνονται, θαν ἔγω θελήσω. Κι ἂν δέν δακρύσω δύναμαι γυμνὸν νὰ σε ἀφήσω.

450. Ρῥῆμος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὸ λῆπος θά το εὕρης. Τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος, πολὺ καλά τον ζεῦρεις. Τὸ τρίτον μου εἶνε πτηνόν, ἀλλ' ὄχι καὶ ὠραῖον. Καὶ νῆσος τις τὸ τέταρτον κορυφῶσα τὸ Δίαγον.

451. Κεκρυμμένον κυδόμενον.

1. Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἔστεργε νὰ ὑστερῇ τοῦ Μιλιτιάδου. 2. καὶ μάλιστα ἠγρόνυει πλειστάκις ἐπινοῶν πῶς νὰ δοξασθῇ. 3. Οὐποτέπεισε τὸν Ἐρέτην διὰ τὸ μνηστῆρ ἡνίκ' ἔβλεπε. 4. διότι ολίγησαν ἐπέσεισαν ἡσυχῶς εἰς τὰ σκέδηά του.

452. Κλιμακωτόν.

Νάντικα σταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὡστε ν' ἀναγινώσκονται εἰς τὸ ἀριστέρον οὐκ ἔστι ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ δεξιὸν ἰσθμὸς, εἰς τὴν κατωτάτην βασιλίδα γεωργικὸν ἐργαλεῖον, εἰς τὴν μεσαίαν καρποφόρον δένδρον, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μέρος τοῦ χρόνου.

453. Πυραμίδας.

Οἱ μὲν σταυροὶ νάντικα σταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡστε ν' ἀναγινώσκονται τὸ ὄνομα ἠγρηκτοῦ ὄργάνου, οἱ δὲ ὀκτώ ἀστερισκοὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίσῃσι τὸ ὄνομα οὐρανοῦ, οἱ δὲ ἄνωτέρω τὸ ὄνομα μέρους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, αἱ τῶσπαρες ἀνωτέρω τὸ ὄνομα οἰκιακοῦ σκευοῦς, καὶ αἱ δύο ἄλλαι τὸ ὄνομα ζώου.

454. Πρόβλημα.

Πόσον ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ σου; ἠρωτήθη ὁ Κωστάκης. Τὰ 2/3 τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου, ἀπῆντησε, προστιθέμενα εἰς τὰ 1/3 τῆς ἡλικίας τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ μου ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 46. Πόσον ἐτῶν εἶνε ὁ πατήρ σου καὶ πόσον ὁ ἀδελφός σου;

Διὰ τῶν ἐν τοῖς κάτωθι τετραγωνείοις συλλαβῶν σχηματίσων γινωσκόν τι.

Table with 5 columns and 5 rows of letters: π, σ, ζ, χ, θ, α, δ, υ, γ, ρ, ε, α, λ, η, η, λ, α, ρ

455. Παίγνιον. 456-457. Κεκρυμμένα ὄνόματα χωρῶν. 1. Σέλας ἐστὶ πυρὸς ἄθροῦ ἐξάψης ἐν τῷ αἴερι. 2. Ὁ νόμος τούτος γονείας προσταττει κήδεσθαι τῶν τέκνων.

458-459. Μεταμορφώσεις. 1. Ὁ ὄνος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ταῦρος. 2. Ὁ λόκος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.

460-464. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθῇ μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις.

465-469. Ἐπανόρθωσις λέξεων. Διὰ κατάλληλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων τὰ ὄνόματα πέντε πτηνῶν.

470. Μεσοστιχίς. Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνδόξου τόπου τῆς Ἑλλάδος.

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 Ἀπριλίου 1. f

347. Ἀντίλοχος (Ἀντί, λόκος). — 348. Νατάς, Αἴας. — 349. Λεωνίδα (λέων ἢ δάς), — 350. Τὸ γράμμα 6. — 351. Κικέρων. — 352. Φ Α Σ Ο — 353. Μετὰ τὴν ἀλήθειαν.

Κ Α Ρ Α Κ Α Σ Αί. 2, Ἴππος. 3, Ὄρα. — 357 — 358. 1. ΡΑΙ νοσ. — 357 — 358. 1. Ε Α Ν φόβος, φόνος, νόμος, τόνος. Γ Ε Α τόμος, τρύφος. — 2. Λευκός, λευκός, λύκος, λάκκος, σάκκος, σάλος, ἄλλος, ἔλος, μέλος, μέλας. — 359 — 363. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ σ, αἱ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶνε: Πάριος, Πάρις, ἀσπίς, πατρίς, πέρας, ἀπλοῦς, πρῶτος.

— 366. ΚΑΛΑΜΑΙ (1, ΚΑμηλός. 2, ΛΑίος. 3, ΜΑίανδρος). — 367. ΠΡΑΚΛΗΣ, ΦΑΛΑΙΝΑ (1, ΗΦαιστός. 2, ΡΑφαήλ. 3, ΑΛυός. 4, ΚΑρυστός. 5, ΛΙμνῆ. 6, ΙΝίον. 7, ΣΑββατον). — 368. ΑΝΝΙΒΑΣ (1, Δεινᾶχος. 2, ΤῆΝος. 3, ΚῶΝος. 4, Λάρσαα. 5, ΗΒη. 6, Πασαλίας. 7, Κυπριασιακάς). — 369. Ἀν τὸ πλῆθὸν τῆς ζωῆς μου φρόνησις τὸ πλοιαρχῆ, εἰς λιμένα εὐτυχίας θέλει κατευοδωθῆ. — 370. Οὐδὲν ὄνομα χαρίζεται. — 371. Μὴ δὲς ἐπὶ τὸ αὐτό.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἡ βιβλίον διὰ οἰκουγενεῖας καὶ παιδία ἐκδοθέντι ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ Πολυτεχνείου ἐπὶ τὸ Πρακτικὸν αὐτῆς.

Ὁ Ἀγοτικὸς Οἰκίκοχος ὑπὸ Σοφίας Δημόω μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75. Ἡ Ἀνθοῦδα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστῆτος καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80. Βαίτων Ζωρὴν ὑπὸ Σοφίας Δημόω μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις τῶν Κούκων, ἤδη, ἐθίμα, περιπέτειαι. Ἄδετον. δρ. 4,80. Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρὴδ, περιπετειῶδες, θεητικόν, διδακτικόν. Μετὰ φρασθῆς Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75. Τὸ ὄνομα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Η. Γ. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Andrieu Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος. Ρωσσία δραματικώτατον, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80. Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσέβιου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγικὸν καὶ διδακτικόν διήγημα. Ἄδετον δρ. 4,80. Ἡ Μαγισσία ὑπὸ Η. Γ. Φέρμου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ἐκ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80. Ἡ Μούσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατανα (ἡνοῦ). Τόμος περιέχων 150 ποιήματα ἕκαστον ἕνα παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,80. Ἡ Νίνα ὑπὸ Η. Γ. Φέρμου ἐξελληνισθείσα Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκότ, ἐν ᾧ μετὰ τροφερότητος καὶ περὶ τῆς χάριτος εἰστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος ἡ ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπὶ τὰ ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80.

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμμανουέλου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγενεῶν καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκουγενεαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι: Σειρὰ πρῶτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐν τρεπόμενοις καὶ ἐν Τουρκία. Ἄδετος δρ. 1,20. Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 παραποικίους διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκία. Ἄδετος δρ. 1,20. Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνευματικὰ ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχυοῦν τὴν παιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκληρὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστος τομίδιον δρ. 80. Ὁ Πυρρειοπόλις ὑπὸ Η. Γ. Φέρμου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θεητικώτατον καὶ μορφοτικόν τὸ γράμμα καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,80.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὁμηροῦς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7. Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΘΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι: λσπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοπηλατωτῆσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ἰουνίου 1895 Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 22

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. Μ. Α. Δ. Ο. ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 161]

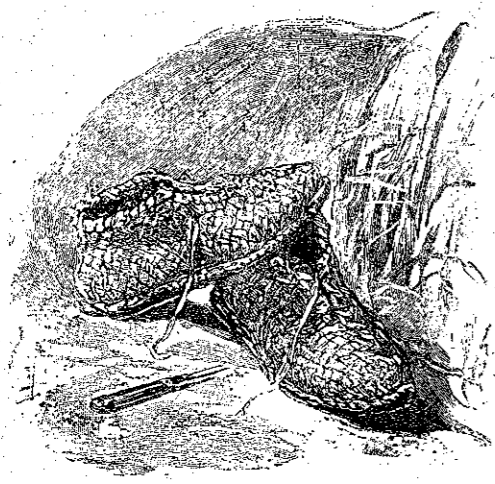
Κρύψασα τὸν κοντόν αὐτῆς ἐν τῷ χόρῳ τῶν ἰτεῶνων, ἵνα τὸν ἀνεύρη ὅτε ἠθέλε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐσπέραν, ἀπῆλθε καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἐργαστάσιον ἐκ τῶν πρώτων. Τότε δὲ ἀναμένουσα εἶδεν ὀμίλους σχηματιζομένους καὶ συζητοῦντας μετὰ ζωηρότητος ἣν δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τὴν προτεραίαν. Τί συνέβαινε λοιπόν; Ἀλέξεις τινές ἄς ἤκουσε τυχαίως ἐπληρώσαν αὐτήν.

«Τὸ τσαμένο! — Ἐκοψαν τὸ δαχτύλι της. — Τὸ μικρὸ της τὸ δαχτυλάκι; — Τὸ μικρὸ. — Καὶ τὸ ἄλλο; — Αὐτὸ δὲν της τόκοψαν. — Ἐφώνησε; — Ἐμούγκριζε ποῦταν καὶ μὸς καρδιάς νὰ τὴν ἀκούη κανεῖς.» Ἡ Πετρίνα δὲν εἶχε χρῆσιν νὰ ἐρωτήσῃ τίνος τὸν δάκτυλον ἐκοψαν καὶ ἐκπλήξην κατελήθη ὑπὸ δεινῆς λύπης. Ἀναμιθόλως ἐγίνωσκεν αὐτὴν ἀπὸ δύο μόνον ἡμερῶν ἄλλ' ὅμως τίς ὑπεδέξατο αὐτὴν ἐλθοῦσαν, τίς τὴν ὠδήγησε, τίς προσηγάθη πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς φίλην καὶ σύντροφον; ἡ δὲ στήθος αὐτῆς κόρη ἦτις τόσον δεινῶς ἐπάσχε καὶ ἔμελλε νὰ μείνῃ ἀνάπηρος. Δεινοεῖτο περίλυπος, ὅτε ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτως εἶδεν ἐρχόμενον τὸν κύριον Κλέφτιν ἔγερεθεῖσα προσήλθε πρὸς αὐτόν, καὶ αὐτὴ ἀγνοοῦσα τί ἔπραττεν, οὐδὲ ἀναμειψασα πῶς τὴν ὄλμη ἦτο ἐν τῇ ταπεινῇ θέσει της τὸ νὰ ὀμίλησῃ πρὸς ἄνδρα τοιαύτης ἀξίας, προσεῖπε δὲ καὶ Ἀγγλον. «Κύριε, εἶπεν Ἀγγλιτσι εὐαρεστῆσθε νὰ μ' ἐπιτρέψετε νὰ σας ἐρωτήσω, ἐὰν εἰσέβρετε πῶς εἶνε ἡ Τριανταφυλλία; Πράγμα ἕκτακτον, ἤξιωσε νὰ καταβῆσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς του πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴ ἀποκριθῇ. — Μετεχειρίσθη τὴν ῥάβδον ἵνα πηδήσῃ τὴν τάφρον διὰ τοῦ κοντοῦ» (Σελ. 163, στήλ. α'.) «Εἶδα τὴν μὰμμην της τὸ πρῶν καὶ μ' εἶπεν ὅτι εἶχε κοιμηθῆ καλά. — Ἀ! κύριε, σὰς εὐχαριστῶ. Ἄλλ' ὁ Κλέφτιν, ὁ οὐδένα οὐδέποτε εὐχαριστήσας δὲν ἠσθάνθη ὄλην τὴν ἐνοπήρῳσαν συγκίνησιν καὶ τὴν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην ἐν τῷ τόμῳ τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων. «Χαίρω πολὺ», εἶπεν, ἐξακολουθῶν τὴν ὁδὸν του. Καθ' ὄλην τὴν πρωίαν τὴν Τριανταφυλλίαν μόνην εἶχε κατὰ νοῦν καὶ ἠδῶσασα διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἀντικρῶ νῆθ νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὴν ὄπτασιον της τοσοῦτον ἐλευθερώτατον, καθ' ὅσον ἐγίνετο αὐτὴ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας της, ἦτις δὲν ἀπῆται πλεόν προσοχῆν. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἔδραμεν εἰς τῆς κυρῆς Φραγκίσκας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀτυχῶς συνήντησε τὴν βείαν, δὲν προὐχώρησε περαιτέρω τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. «Νὰ ἴδῃς τὴν Τριανταφυλλίαν, καὶ τί νὰ τὴν κάνης; Ὁ γίατρος εἶπε νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἡσυχῇ. Σὰν σηκωθῇ θά σου εἰπῇ πῶς ἐσακατεύθηκε, ἡ ἀνόητη!» Ἡ Πετρίνα, ἔνεκα τῆς πρωινῆς ταύτης ὑποδοχῆς, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐσπέραν ἀφ' οὗ βεβαίως δὲν θὰ ἐτύγγανε καλλιτέρας ὑποδοχῆς, οὐδὲν ἄλλο τὴν ὑπελείπετο ἢ νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν νῆσόν της ἣν ἐπέθει νὰ ἐπανίδῃ. Ἐπαγεῦρε δὲ αὐτὴν ὁποῖαν τὴν εἶχεν ἀφήσῃ, Πρὸς τὴν ὀλίκην αὐτῆς ὑπαρξῖν τρία τινα ἀπητούντο κυριώτατα καὶ σπουδαιότατα, κατοικία, τροφή, ἰματισμός! Καὶ ἡ μὲν κατοικία διὰ τῆς εὐτυχούς ἀνακαλύψεως τῆς νήσου ταύτης ἦτο ἡδῆ ἐξησφαλισμένη, τοῦλάχιστον μέχρι Ὀκτωβρίου καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς δαπάνης ἄλλὰ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ἰματισμοῦ δὲν ἐλύετο διὰ τῆς εὐκολίας ταύτης. Ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαρκῆ ἐπὶ μῆνας ὄλους μία λίτρα ἄρτου τὴν ἡμέραν ὡς τροφή πρὸς συντήρησιν τῶν δυνάμεων ἄς ἐδαπάνῃ ἐν τῇ ἐργασίᾳ της; Περί

Τὸ ἀντίκλιον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδόστην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πάντοτε Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσά μικρότερα τῶν 5 πρᾶγων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλασσοντες κατοικίαν συνδρομοῦνται παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν τὴν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας. Παρακοντα περί μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρλιούρου δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὼν ἀπαράδεκτα. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀντιῆς Κωνσταντινουπόλεως 1895—3717.

τούτου οὐδὲν εἰδὼσκε, διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν εἶχεν ἐργασθῆ σπουδαίως τὴν κακοπάθειαν, τὸν κάματον, τὰς στερήσεις, μάλιστα, εἰδὼσκον, ἀλλὰ τυχαίως ὁμως, ἐπὶ τινος ἡμέρας δυστυχῆς, ἅς ἠκολούθουν ἄλλαι ἡμέραι ἐξαλείφουσαι τὰ πάντα ἐν ᾧ οὐδεμίαν εἶχεν ἔννοιαν τοῦ τί ἠδύνατο νὰ εἶνε ἡ ἐπανελημμένη καὶ συνεχῆς ἐργασία, οὐδὲ αἱ δαπάναι ἅς ἀπῆται ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἀναμφιβόλως εὕρισκεν ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν τὰ γεύματά της ἦσαν βραχέα· ἀλλὰ τοῦτο, καθ' ὅλου εἰπέειν, ἦτο ἀπλῆ τις ἐνόχλησις εἰς τὸν γινώσκοντα ὡς αὐτὴ τὸ μαρτύριον τῆς πείνης τὸ νὰ μὴ ἐξαντλή τὴν ὄρεξιν της δὲν ἦτο τίποτε, ἐὰν διετήρει τὴν ὑγίειαν καὶ τὴν δύνάμιν. Ἄλλως τε θὰ ἠδύνατο μετ' οὐ πολὺ νὰ αὐξήσῃ τὴν δύσιν, καὶ νὰ προσθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἄρτου της

«Αἱ σπαρτίδες τῆς Πετρίνας»

ὀλίγον βούτυρον ἢ τεμάχιον τυρίου· λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ ἢ νὰ παραμείνῃ, ἡμέραι δὲ τινες πλεόν ἢ ἥττον καὶ ἐβδομάδες δὲν ἦσαν τίποτε. Τούναντίον δὲ ὁ ἱματισμὸς, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς πολλὰ τῶν μερῶν αὐτοῦ, ἦτο ἐν ἀποσυνθέσει, ὅπερ τὴν ἠνάγκαζε νὰ ἐνεργῇ ὅσον τάχιστα, διότι αἱ ἐπιδιορθώσεις αἱ γενόμεναι κατὰ τὴν ὀλιγοήμερον αὐτῆς διαμονὴν παρὰ τῆ Ρουκερῆ, ἦσαν ἐν ἀποσυνθέσει. Τὰ σανδάλια της ἴδια τοσοῦτον εἶχον λεπτυνθῆ, ὥστε τὸ πέλιμα ἐκάμπτετο ὑπὸ τὸν δάκτυλον ὅτε τὸ ἐψηλάφα δὲν ἦτο δὲ δυσκόλον νὰ ὑπολογίσῃ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἀπεσπίτο ἀπὸ τοῦ ἐπάνω μέρους, καὶ τοῦτο θὰ ἐγένετο τοσοῦτον ταχύτερον, καθ' ὅσον, ὀδηγοῦσα τὸ ἀμαξιδίον της, ὄφειλε νὰ βαδίξῃ ἐπὶ ὁδῶν γεωστὶ λιθοστρωτῶν, ἐνθα ἡ φθορὰ ἦτο ταχέια. Τούτου δὲ γενομένου τί ἤθελε πράξῃ; Προδήλως ὄφειλε ν' ἀγοράσῃ καινούργη σανδάλια· ἀλλὰ τὸ ὀφείλειν καὶ τὸ δύνασθαι εἶνε δύο διαφορὰ πράγματα, πόθεν δὲ θὰ εὕρισκε

τὸ χρῆμα εἰς τὴν δαπάνην ταύτην; Τὸ πρῶτιστον λοιπὸν, τὸ μᾶλλον ἐπέτρεπε ἢ κατασκευὴ σανδάλιων τοῦτου δὲ παρεῖχεν αὐτῇ δυσχερείας, ἀφ' ὧν εὐθὺς εἶχε ἀρχῆς, ὅτε ἐπεχείρησε τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, τὴν ἀπεθάρρυνεν. Οὐδέποτε εἶχε διανοηθῆ νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν τί ἐστὶ σανδάλιον· ἀλλ' ὅτε το ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ποδὸς της ἵνα το περιεργασθῆ, καὶ εἶδε πῶς τὸ ἐπάνω μέρος ἦτο ἐρραμμένον ἐπὶ τοῦ πέλματος, τὸ ὅπισθεν συνηνημένον πρὸς τὸ ἐπάνω καὶ ἡ πτέρνα προστεθειμένη εἰς τὸ ὄλον, κατενόησεν ὅτι ἦτο ἐργασία ὑπὲρ τὰς δυνάμεις της καὶ τὴν θέλησίν της, οὐδὲν ἄλλο δυναμένη νὰ τὴ ἐμπνεύσῃ ἢ σέβας εἰς τὴν τέχνην τοῦ σανδαλοποιῦ. Ἐξ ἐνὸς τεμαχίου ξύλου κατεσκευασμένον ξυλοπέδιλον ἦτο δι' αὐτὸ τοῦτο εὐκολώτερον· ἀλλὰ πῶς νὰ το σκάψῃ, ἀφ' οὗ οὐδὲν ἄλλο ἐργαλεῖον εἶχεν ἢ τὸ μαχαίριόν της;

Ἐσκέπτετο περίλυπος τὰς δυσχερείας ταύτας, ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ της, ἀορίστως πλανώμενοι ἐπὶ τῆς λίμνης καὶ τῶν ὄχθων αὐτῆς, συνήνησαν πυκνάδα χαλαμιῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐστάθησαν οἱ βλαστοὶ τῶν κλαμιῶν, τούτων ἦσαν εὖρωστοι, ὑψηλοί, πυκνοί, μεταξὺ δὲ τῶν βλαστησάντων τὸ ἐὰρ ὑπῆρχον ἐκ τοῦ προηγουμένου ἔτους ἐρριμμένοι εἰς τὸ ὕδωρ, οἵτινες δὲν ἐφαίνοντο ἀκόμη σεσηπότες. Βλέπουσα τοῦτο διενόηθη ὡς ἐξῆς· οἱ ἄνθρωποι ὑποδύονται δερμάτινα σανδάλια καὶ ξυλοπέδιλα ὡσαύτως δὲ καὶ σπαρτίδας, ὧν τὸ πέλιμα γίνεται ἐκ πλεκτῶν σπαρτίων, τὸ δ' ἐπάνω μέρος ἐξ ὀθόνης. Διὰ τὸ νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ νὰ πλέξῃ πέλιμα διὰ τῶν χαλαμιῶν ἐκείνων, ἄτινα ἐφαίνοντο φυόμενα ἐκεῖ ἐξεπιτηδες, ἵνα τα μεταχειρισθῆ ἐὰν εἶχε τὴν εὐφυίαν;

Πάραυτα ἐξῆλθε τῆς νήσου καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν ὄχθην, ἤλθεν εἰς τὴν πυκνάδα τῶν χαλαμιῶν καὶ εἶδεν ὅτι εὐκολώτατα ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ ὅσα ἠθελεν ἐκ τῶν ἀρίστων βλαστῶν, τοῦτ' ἐστὶ ἐκείνους οἵτινες ἤδη ἀπεξηραμμένοι, ἦσαν ὁμως εὐλόγιστοι ἐτι καὶ ἀντέχοντες.

Ἐκοψε ταχέως μέγχε δερμάτιον καὶ μετεκόμισεν εἰς τὴν καλύβην, καὶ παρ' εὐθὺς ἐπεχείρησε τὸ ἔργον.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἐπλεξε τεμάχιον πλέγματος ἐνὸς περίπου μέτρου, ἐνόησεν ὅτι τὸ πέλιμα τοῦτο, λίαν ἐλαφρὸν, καθὼς ἴδιον χαλαρὸν, οὐδὸλως ἦτο στερεόν, καὶ ὅτι πρὶν πλέξῃ τὰ καλάμια, ὄφειλε νὰ ὑποστῶσι προπαρασκευὴν τινὰ, ἥτις καταθλάσῃ τὰ ἴνας αὐτῶν, ἤθελε μεταβάλλῃ αὐτὰ εἰς χονδρὸν στυπτεῖον.

Τούτου δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ οὐδὲ νὰ τὴν θορυβῆσῃ διότι εἶχε τὸ στέλεχος, ἐφ' οὗ νὰ κοπανίσῃ τὰ καλάμια, τῇ ἔλειπε δὲ μόνον τὸ κόπανον ἢ τὸ σφύριον, ἄτινα ἀντικατέστησε λίθος στρογγύλος, ὃν ἀνεζήτησε καὶ εὕρεν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ πάραυτα, ἤρχισε κοπανίζουσα τὰ καλάμια ἀλλὰ δὲν τα ἀνεμίγνου. Ἡ σκιά τῆς νυκτὸς κατέλαβεν αὐτὴν ἐργαζομένην, καὶ κατεκλίθη ὄνειροπολοῦσα τὰς κομφῆς σπαρτίδας μετὰ κυανῶν ταινιῶν, ἅς μετ' οὐ πολὺ ἐμελλεν νὰ φορέσῃ, διότι οὐδὸλως ἀμφέβαλλεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, ἂν μὴ κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατὰ δεύτερον, κατὰ τρίτον, κατὰ δέκατον.

Ἄλλὰ δὲν προσῆλθε μέχρι τούτου, διότι τὴν ἐπιούσαν ἑσπέραν εἶχεν ἱκανὰ πλέγματα πρὸς ἐναρξιν τῶν πελμάτων της καὶ τὴν μεθαύριον, ἀγοράσασα καμπύλον ὀπήτιον, τοῦτ' ἐστὶ σουζίλιον, εἰς ὃ ἐδαπάνησε πέντε λεπτά, τοῦλάχιστον κλωστής πέντε λεπτῶν, τεμαχίων ταινίας βαμβακίνης χρώματος κυανοῦ τῆς αὐτῆς τιμῆς, εἰκοσὶν ὑφαντόμετρα λινόχονδρου ἀντὶ εἰκοσὶ λεπτῶν, δαπανήσασα ἐν ὅλῳ τριάκοντα πέντε λεπτά, ὅσα ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ ἂν ἠθελε νὰ μὴ στερηθῆ τοῦ ἄρτου τὸ σάββατον, προσεπάθησε νὰ κατασκευάσῃ πέλιμα, μμουμένη τὸ τοῦ σανδάλιου της. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐρέθη σχεδὸν που στρογγύλον, ὅπερ ἀκριβῶς δὲν εἶνε τὸ σχῆμα τοῦ ποδός, τὸ δεύτερον, μᾶλλον φιλοπονηθέν, εἶχε σχῆμα ἀλλόκοτον, τὸ τρίτον δὲν ἀπέβη σχεδὸν ἐπιτυχέστερον· ἀλλὰ τέλος τὸ τέταρτον, καλῶς ἐσφιγμένον κατὰ τὸ μέσον, πλατὺ κατὰ τοὺς δακτύλους, συνεσταλμένον κατὰ τὴν πτέρναν, ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸν ὡς πέλιμα.

Ἄρα χαρά! Ἄραχ' ἐτι πρὸς τοὺς ἀπεδείχθη ὅτι διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρτερίας κατορθοῦν τις ὅτι ἂν θέλῃ ἀσφαλῶς, καὶ αὐτὸ ἐτι τὸ χαίρον ἀρχὰς ἀδύνατον φαινόμενον, καὶ ἂν ὡς μόνον βοηθῶν ἔχῃ ὀλίγην εὐφυίαν ἀνευ χρημάτων, ἀνευ ἐργαλείων, ἀνευ ὀψώνων. Ἐλλείπον ἐργαλεῖον πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπαρτίδων της ἦτο τὸ ψαλίδιον· ἀλλ' ἡ ἀγορὰ αὐτοῦ ἠθελεν ἔχῃ ἀκόλουθον δαπάνην τοιαύτην, ὥστε ὄφειλε νὰ οἰκονομηθῆ καὶ ἀνευ ψαλιδίου. Ἄλλ' εὐτυχῶς εἶχε τὸ μαχαίριόν της καὶ δι' ἀκόνης, ἣν ἀνεζήτησε καὶ εὕρεν εἰς τὴν κόφτην τοῦ ποταμίου, ἠδὲ νῆθ' ἢ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀρκούντως κοπτερόν, ἵνα κόψῃ τὸ ὕφασμα, ἀπλώσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στελέχους. Οὐδὲ ἡ ῥαφὴ τῶν τεμαχίων τοῦ ὕφασματος κατωρθώθη διὰ μίαν· ἀλλ' ἐδέησε νὰ γίνωσιν ἐπανελημμένα ἀπόπειραι, νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς· τέλος δὲ τὸ κατώρθωσε καὶ τὸ σάββατον πρῶτ' αἰφύρουσα ἀπέθλην

τοῦτο δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἐμποδίσῃ οὐδὲ νὰ τὴν θορυβῆσῃ διότι εἶχε τὸ στέλεχος, ἐφ' οὗ νὰ κοπανίσῃ τὰ καλάμια, τῇ ἔλειπε δὲ μόνον τὸ κόπανον ἢ τὸ σφύριον, ἄτινα ἀντικατέστησε λίθος στρογγύλος, ὃν ἀνεζήτησε καὶ εὕρεν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ πάραυτα, ἤρχισε κοπανίζουσα τὰ καλάμια ἀλλὰ δὲν τα ἀνεμίγνου. Ἡ σκιά τῆς νυκτὸς κατέλαβεν αὐτὴν ἐργαζομένην, καὶ κατεκλίθη ὄνειροπολοῦσα τὰς κομφῆς σπαρτίδας μετὰ κυανῶν ταινιῶν, ἅς μετ' οὐ πολὺ ἐμελλεν νὰ φορέσῃ, διότι οὐδὸλως ἀμφέβαλλεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, ἂν μὴ κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον κατὰ δεύτερον, κατὰ τρίτον, κατὰ δέκατον. Ἄλλὰ δὲν προσῆλθε μέχρι τούτου, διότι τὴν ἐπιούσαν ἑσπέραν εἶχεν ἱκανὰ πλέγματα πρὸς ἐναρξιν τῶν πελμάτων της καὶ τὴν μεθαύριον, ἀγοράσασα καμπύλον ὀπήτιον, τοῦτ' ἐστὶ σουζίλιον, εἰς ὃ ἐδαπάνησε πέντε λεπτά, τοῦλάχιστον κλωστής πέντε λεπτῶν, τεμαχίων ταινίας βαμβακίνης χρώματος κυανοῦ τῆς αὐτῆς τιμῆς, εἰκοσὶν ὑφαντόμετρα λινόχονδρου ἀντὶ εἰκοσὶ λεπτῶν, δαπανήσασα ἐν ὅλῳ τριάκοντα πέντε λεπτά, ὅσα ἠδύνατο νὰ δαπανήσῃ ἂν ἠθελε νὰ μὴ στερηθῆ τοῦ ἄρτου τὸ σάββατον, προσεπάθησε νὰ κατασκευάσῃ πέλιμα, μμουμένη τὸ τοῦ σανδάλιου της. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐρέθη σχεδὸν που στρογγύλον, ὅπερ ἀκριβῶς δὲν εἶνε τὸ σχῆμα τοῦ ποδός, τὸ δεύτερον, μᾶλλον φιλοπονηθέν, εἶχε σχῆμα ἀλλόκοτον, τὸ τρίτον δὲν ἀπέβη σχεδὸν ἐπιτυχέστερον· ἀλλὰ τέλος τὸ τέταρτον, καλῶς ἐσφιγμένον κατὰ τὸ μέσον, πλατὺ κατὰ τοὺς δακτύλους, συνεσταλμένον κατὰ τὴν πτέρναν, ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὸν ὡς πέλιμα. Ἄρα χαρά! Ἄραχ' ἐτι πρὸς τοὺς ἀπεδείχθη ὅτι διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς καρτερίας κατορθοῦν τις ὅτι ἂν θέλῃ ἀσφαλῶς, καὶ αὐτὸ ἐτι τὸ χαίρον ἀρχὰς ἀδύνατον φαινόμενον, καὶ ἂν ὡς μόνον βοηθῶν ἔχῃ ὀλίγην εὐφυίαν ἀνευ χρημάτων, ἀνευ ἐργαλείων, ἀνευ ὀψώνων. Ἐλλείπον ἐργαλεῖον πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπαρτίδων της ἦτο τὸ ψαλίδιον· ἀλλ' ἡ ἀγορὰ αὐτοῦ ἠθελεν ἔχῃ ἀκόλουθον δαπάνην τοιαύτην, ὥστε ὄφειλε νὰ οἰκονομηθῆ καὶ ἀνευ ψαλιδίου. Ἄλλ' εὐτυχῶς εἶχε τὸ μαχαίριόν της καὶ δι' ἀκόνης, ἣν ἀνεζήτησε καὶ εὕρεν εἰς τὴν κόφτην τοῦ ποταμίου, ἠδὲ νῆθ' ἢ νὰ καταστήσῃ αὐτὸ ἀρκούντως κοπτερόν, ἵνα κόψῃ τὸ ὕφασμα, ἀπλώσασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στελέχους. Οὐδὲ ἡ ῥαφὴ τῶν τεμαχίων τοῦ ὕφασματος κατωρθώθη διὰ μίαν· ἀλλ' ἐδέησε νὰ γίνωσιν ἐπανελημμένα ἀπόπειραι, νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς· τέλος δὲ τὸ κατώρθωσε καὶ τὸ σάββατον πρῶτ' αἰφύρουσα ἀπέθλην

ὑποδεδεμένη κομφῆς σπαρτίδας φαίας, συγκρατομένης καλῶς εἰς τὸν πόδα της διὰ ταινίας κυανῆς, σταυροειδῶς δεδεμένης ἐπὶ τῶν περινημίδιων της.

Κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην, διαρκέσασαν τέσσαρας ἑσπέρας καὶ τρεῖς πρωΐας, ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τῆς ἡμέρας, ἡ Πετρίνα εἶχεν ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν τί ἠθελε κάμῃ τὰ σανδάλια της, ὅτε ἠθελε καταλίπῃ τὴν καλύβην της. Ἀναμφιβόλως δὲν ἐφοβεῖτο μήπως τα κλέψωσι, διότι ψυχῇ δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν καλύβην. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ φαγῶσιν ὑπὸ τῶν ποτικῶν; Ἐὰν ἐγένετο τοῦτο, ὅποια καταστροφὴ! Λοιπὸν ἵνα προλάβῃ τὸν κίνδυνον τοῦτον, ὄφειλε νὰ τα φυλάξῃ ἐκεῖ, ὅπου οἱ ποτικοί, οἱ πανταχοῦ εἰσχωροῦντες, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τα φθάσωσιν. Ὡς ἀσφαλέστατον δὲ τὴν ἐφάνη, ἀφ' οὗ οὔτε ἱματιοθήκην εἶχεν, οὔτε θήκην, οὐδὲ ἄλλο τι δυνάμενον νὰ κλειεταί, νὰ τα κρεμάσῃ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῆς καλύβης διὰ κλαδίον ἰτέας.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΤΟΤΙΜΟΤΟΥ

Ὁ Τοτιμότος ἐκάθησεν εἰς τὴν σκιάν ἔλας μύρτων, διὰ νὰ βυθισθῆ ἠσυχῶς εἰς βαθείας σκέψεις.

Διὰ τὴν ἐξέλεξε τὸ μοναχικὸν ἐκεῖνο μέρος ὅπου ἕκαστὸ σμήνη μελισσῶν βομβοῦντα ἐτάραττον μᾶλλον τοὺς συλλογισμοὺς του;

Διότι πλήρης δόξης, συνάφης εἰρήνης πρὸς τοὺς γείτονάς του, ἐσκέφθη ὅτι ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν τελευταίαν παραγγελίαν τὴν ὁποίαν ἀπέμεινεν πρὸς αὐτὸν ὁ πατήρ του ἀποθηνήσκων.

Ἰτίε μου, τῷ εἶχεν εἶπη ὁ σεβασμὸς γέρων, ὁ πόλεμος εἶνε θλιβερὰ ἀνάγκη· ἀμα νικήσῃς τοὺς ἐχθρούς σου, κυβέρνα τὸν λαόν σου μετὰ φρόνησιν καὶ ἐργάζου διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ βασιλείου σου. Μόνον τὴν τέχνην τοῦ πολέμου εἰμπόρεσα νὰ σε διδάξω, ἀλλὰ παρατήρησε τὰς μελισσὰς, αὐταὶ θὰ σε μάθουν τὸ μυστικὸν πῶς ἀκμάζουσιν καὶ προοδεύουσιν τὰ κράτη.

Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆν ὁ Τοτιμότος, παρετήρει ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς τὰς πέριξ τῆς κυψέλης ἱσταμένας μελισσὰς.

Τὰς ἐβλέπε νὰ ἀπομακρύνωνται, νὰ ἐπανερχονται, νὰ ἐξαφανίζονται εἰς τὸ σκοτεινὸν ἀνοιγμάτων τῶν κατοικιῶν τῶν ἢ νὰ ἀναβαίνουσιν ὑψηλά. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας τοῦτο ἔκαμον, χωρὶς τίποτε νὰ ταράξῃ τὴν ἀδιάκοπον ἐργασίαν των.

Ἐξαφνὰ ἰσχυρὸς ἄνεμος ἐπνευσε, σκορπίζων ἐπὶ τῆς γλῶσσης κόνιν καὶ ἐντομα καὶ ξηρὰ φύλλα. Ὁ Τοτιμότος ἔκρυψε

καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μικρὸν τέττιγα, καὶ μικρὰν μέλισσαν πληγωμένην.

— Αἴ, τί σου συνέβη; ἤρωτα ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς εἰς τὴν δυστυχῆ πληγωμένην μέλισσαν.

— Ἐσπασα τὸ πτερό μου ἐν ᾧ ἐπιπτα, ἀπεκρίθη ἡ μέλισσα· τὰρα δὲν θα εἰμπορῶ πλέον νὰ πετάξω. Τὸ περισσάτερόν μου ἐνοχλεῖ εἰνέ που θὰ διακόψω τὴν ἐργασίαν μου.

— Ἐσκουράσου λοιπὸν ἕως τὸ βράδυ.

— Πολὺ ἀσυλλόγιστα ὁμιλεῖς, κύριε τίττιχα, εἶπεν ἡ μέλισσα, καὶ ποῖος θὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν μου;

— Μία ἄλλη σύντροφός σου· εἴθε τὸσον πολλαί.

— Δὲν θέλω νὰ κάμῃ ἄλλος τὴν δουλειά μου, εἶπε μετὰ πικρίαν ἡ μέλισσα.

— Ἡ φρόνησις ὁμως ἀπαιτεῖ, εἶπεν ὁ τέττιξ, νὰ ἔχῃς ὑπομονήν, θὰ σου κρατήσω συντροφία. Θέλεις νὰ σου τραγουδήσω τίποτε;

— Μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι μου, εἶπεν ἡ μέλισσα, μετὰ τὸν αὐτὸν ἀπότομον τρόπον.

— Λυποῦμαι πολὺ, εἶπε μετὰ γλυκύτητα ὁ τέττιξ, εἰδεμὴ θὰ σε παρεκάλουν νὰ μου ὁμιλήσῃς, διὰ τὴν κυψέλην σου, περὶ τῆς ὁποίας δὲν εἰξεύρω τίποτε, διὰ τὴν εἶνε κλειστὴ εἰς τοὺς ζένους. Τί ὄρατα πράγματα θὰ ἔχῃ μέσα. Ἐνας φίλος μου μοῦ εἶπε πῶς τὰ παλάτια σας περιέχουσιν ἀμέτρητους θησαυρούς, καὶ ὅτι ὁ λαὸς σας ἔχει ὅλας τὰς ἀρετάς.

Ὁ τέττιξ εὗρε τὸ καταλληλότερον μέσον νὰ εἶνε εὐχάριστος εἰς τὴν μέλισσαν.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη μετὰ ἀφέλειαν ἡ μέλισσα, ἦτις πράγματι νύχαριστέτω νὰ γίνεταί περὶ αὐτῆς λόγος· τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον ζῶμεν ἡμεῖς, τρεῖς χιλιάδες ἔτη κ' ἐδῶ, ζητοῦν νὰ λάβουσιν ὡς παράδειγμα τὰ ἔθνη. Ὅσο δὲ καὶ ἂν ἐκοπίασαν οἱ ἄνθρωποι δὲν εἰμπόρεσαν ἀκόμη νὰ μάθουν ὅλα τὰ προσόντα μας.

— Ω! εἶπεν ὁ τέττιξ μετὰ θαυμασμοῦ.

Ἡ μέλισσα ἐξηκολούθησεν ὑπερήφανος.

«Ἡ φύσις ἠθέλησε μία ἀπὸ ἡμᾶς νὰ γεννᾷ τὰ ὦα, ἀπὸ τὰ ὅποια γίνονται τὰ παιδιὰ μας· ἀλλ' ἐδῶκεν εἰς ὅλας μας μητρικὴν καρδίαν. Πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεως των ἐτοιμάζομεν μετὰ τρυφεράν ἀγάπην τὰς κοιτίδας τῶν μικρῶν μελισσῶν. Αἱ κοιτίδες αὐταὶ εἶνε κελλία ἀπὸ κηρὶ εἰς τὰ ὅποια ἡ μητέρα μας ἀποθέτει ἐν ὄντι πολὺ γρήγορα κάμνει τὴν ἐργασίαν αὐτῆν, οὐδὲ τρία δευτερόλεπτα δὲν περνοῦν ἕως ὅτου ἀπὸ τὸ ἐν κελλίον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἄλλο.»

«Ἄμα ἐκκολληθῶν αἱ μικραὶ μέλισσαι τὰς τρέφομεν μετὰ ἕνα πολτὸν κατωμένων ἀπὸ κηρὸν καὶ ἱριδα, τὴν χρυσὴν ἐκείνην κόνιν, ἣτις εὕρισκεται εἰς

τὴν κάλυκα τῶν λειριῶν, τῶν βόδων καὶ τῶν ἄλλων ἀνθέων· ἀργότερα προσθέτομεν καὶ ὀλίγον μέλι εἰς τὸ φαγητὸν τοῦτο.

«Εἴξευρεῖς ἐκ πείρας τί λέγεται ὕπνος τῆς χρυσαλλίδος»· εἶνε ὁ ὕπνος κατὰ τὸν ὅποιον μεταβαίνομεν εἰς τὴν κατάστασιν τελείου ἐντόμου. Ἀποκοιμούμεθα κάμποι καὶ ἐξυπνοῦμεν τέττιγες, πεταλοῦσαι, μέλισσαι. Τὰ μικρὰ μας εἰς τὸν ὕπνον τοῦτον βυθίζονται ὅταν γίνωνται τριῶν ἡμερῶν· μετὰ εἴκοσι ἡμέρας γίνονται μέλισσαι, μᾶς ἀκολουθοῦν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κήπους, καὶ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κοινὴν ἐργασίαν.

«Εἴμεθα· εἴκοσι χιλιάδες ἐργάτιδες, καὶ δικαίως ἔχομεν αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι ἐργαζόμεθα ἀδιάκοπως. Συνεννοοῦμεθα λαμπρά, αἱ δὲ προσπάθειαι ὄλων μας τείνουν εἰς τὸ νὰ καταστήσουν εὐτυχῆ τὴν κυψέλην μας, εἰς τὸ νὰ μας τιμοῦν οἱ γείτονές μας καὶ νὰ μας φοβοῦνται οἱ ἐχθροὶ μας.»

Ἡμεῖς κάμνομεν τοὺς νόμους μας καὶ φροντίζομεν περὶ τῆς ἐκτελέσεώς των, ὥστε εἰς καμμίας ἀπὸ ἡμᾶς τὸν νοῦν δὲν ἐρχεται νὰ τον παραβῆ.

«Ὅταν ἐρχεται ὁ χειμὼν κλειόμεν τὰς θύρας μας εἰς τὸν παγερὸν ἄνεμον συσφιγγόμεθα ἀναμεταξύ μας διὰ νὰ ζεσταθῶμεν περισσότερο καὶ κοιμώμεθα μέχρι τῆς προσεχοῦς ἀνοιξέως.»

«Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, τί κινήσεις καὶ τί θόρυβος. Ἡ κάθε μία ἐπανελαμβάνει τὸ ἔργον της· οἱ ἀρχιτέκτονες κτιζοῦν τὰ κελλία, ἡ βασίλισσά μας γεννᾷ, καὶ ἀρχίζει πάλιν ἡ ἀνατροφή τῶν μικρῶν. Τότε τὸ λιβάδι ὁ λόφος, ἡ κοιλάς εἶνε ἰδιὰ μας· τὸ βλέμμα μας βλέπει ἀπὸ μακρὰν τὰ ἄνθη τὰ ὅποια ἀγαπῶμεν· ἡ λεπτὴ μας ὀφθαλμοὶς μανθάνει ὅσα μας κρύπτει κανὲν ἐμπόδιον· ἀντλοῦμεν μετὰ τὴν κεραίαν μας ἀπὸ τὸν κάλυκα τῶν ἴων καὶ τοῦ θύμου. Τὰ ἄνθη αὐτὰ ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς πολὺ περισσότερο παρὰ εἰς τὰς πεταλοῦδας.»

Ἡ βασίλισσά μας εἶνε ἡσυχος, ἀλλὰ ἂν νέαι μέλισσαι ἐπιχειροῦν νὰ γεννήσουν ὡς ὅπως αὐτῆ, τότε γίνεται ματωρὸς καὶ τὰς θανατώνει. Ἐνίοτε μερिकाὶ ἐξ αὐτῶν κατορθώνουσι νὰ διαφύγωσι· τότε ἀπέρχονται ἀπὸ τὴν κυψέλην, συνοδευόμεναι ἀπὸ ἄλλας μελισσὰς, ἐργάτιδας, αἱ ὅποια συνδέονται πρὸς ἄλληλας ὥστε σχηματίζουσι ζωντανὴν δέσμην. Τότε καλοῦνται σμῆνος.

Ἔβινε πολὺ εὐκόλον τότε εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὰς συλλάβουσιν καὶ ἔχουσιν μεγάλην ἐπιδεξιότητα πρὸς τοῦτο. Μισὸ κολοκύθι, ἕνα κομματι πανὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ τὰς συλλάβουσιν. Τότε ἂν ἐκεῖνος ὄστις τὰς συνέλαβε, τὰς τοποθετήσῃ εἰς μέρος ἀρμόδιον μένουσιν ἐκεῖ εὐχάριστως.

«Διότι, φίλε μου τίττιχα, ἡ συνα-

ναστροφή των ανθρώπων δεν μας δυσ-
ρεστέ! μᾶς κλέπτουν δλίγον μέλι ἀλλὰ
λέγουν τόσον κολακευτικά πράγματα
δι' ἡμᾶς. Εἰξεύρεις ὅτι οἱ ποιηταὶ ὄλων
τῶν χρόνων καὶ ὄλων τῶν τόπων μᾶς
ἐξύμνησαν διὰ τῆς λύρας των. Ὁ γε-
νικὸς οὗτος ἔπαινος εἶνε ἀνταμοιβὴ τῶν
ἀρετῶν μας.»

Ἡ μέλισσα ἐτάνυσε τὰς πτέρυγὰς τῆς.
— Εἶμαι καλλίτερα, χαίρε, εἶπε καὶ
ἐπέταξε.

Ἡ τέττιξ ἔμεινε ἐν ἀμηχανίᾳ. Τί ;
ἡ ἀχάριστος μέλισσα ἀνεχώρησε χωρὶς
μίαν λέξιν φιλόφρονα νὰ εἶπῃ πρὸς ἐκεῖ-
νον ὅστις ἀφ' οὗ συνεπάθησεν εἰς τὸ
πάθημά τῆς τὴν ἤκουσε τόσην ὥραν;

Ἐπειτα ὁ ἀσυλλόγητος τραγουδιστὴς
ἤρχισε νὰ σκέπτεται :

— Φεῦ ! εἶπεν ὅπως ἡ μέλισσα, κ'
ἐγὼ ἐξῆλθον ἀπὸ ἐν μικρὸν ὦν ὑπὸ
τὴν μορφήν μικροῦ σκώληκος, ἀλλὰ κα-
νεὶς δὲν ἐφρόντισε περὶ ἐμοῦ. Μόλις
καὶ μετὰ βίας ἐσύρθη πηλίσσον τῆς ρί-
ζης ἐνὸς δένδρου, κρυμμένος δὲ ὑποκάτω
τῆς γῆς ἐζήτησα ὅπως εἰμπόρεσα τὴν
τροφήν μου εἰς τὰς ρίζας. Ἐν πρώτῃ τῆς
ἀνοιξέως, χωρὶς νὰ εἰξεύρω κ' ἐγὼ τὸ
πῶς, ἠλευθερώθην ἀπὸ ἐν τραχὺ περί-
βλημα. Ὁ ἥλιος πρώτην φοράν μ' ἐθώ-
πευσε καὶ ἔψαλλα δι' αὐτὸν ἕνα ὕμνον
εὐγνωμοσύνης.

Ἐστρεψε καὶ εἶδε τοὺς πόδας του
τί ἠδύνατο νὰ κάμῃ ; Τὸ δὲ στόμα του,
τὸ ὅποιον δὲν εἶχε κεραίαν, διὰ ποίαν
ἐργασίαν ἦτο κατάλληλον ;

Ἐν τούτοις οἱ λόγοι τῆς μελίσης
ἀντήχουν ὀδυνηρῶς εἰς τὴν καρδίαν του
ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἐλαφρὰ αὖρα τοῦ θέρους τὸν ἐλυ-
πήθη.

— Ἡ ζωὴ σου δὲν εἶνε ἀνωφελής, εἶπε
πρὸς αὐτὸν μετὰ στοργῆς, ὁ σύντροφος
τοῦ ποιμένου καὶ τοῦ γεωργοῦ. Οἱ
ποιηταί, ὅστινες ἐξύμνησαν τὴν μέλισσαν
δὲν ἐλησμόνησαν καὶ σέ. Ψάλλεις τὰς
ὥραιας ἡμέρας, φαιδρύνεις τὸν θερισμόν,
δεικνύεις εἰς τὸν ἀγρότην τὰς ὥρας τῆς
ἐργασίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως. Εἶσαι
συγχρόνως καὶ ἐλπίς διὰ μερικοῦς ὁ δὲ
ἀνευ ἐστίας ἐπαίτης, τρέμων τὸν χειμῶνα
ὑπὸ τὰ βάρη, σὲ συλλογίζεται ἐν ᾧ
ἀκούει τὸν ἀνεμον νὰ συρίζῃ.

Ἡ τέττιξ, φίλε τοῦ ἡλίου καὶ τῶν
ὥραιων ἡμερῶν, ἄκουσε τί λέγουν οἱ
ποιηταὶ περὶ σοῦ :

«Εὐτυχισμένε τίττιξ, σὲ ἀγαπᾷ ὁ γε-
ωργός, κανεὶς δὲν σε πειράζει, καὶ οἱ
ἀνθρώποι σε σέβονται γιατί εἶσαι ὁ γλυ-
κόφωνος προφήτης τοῦ καλοκαιριοῦ.»

Ὁ μικρὸς τραγουδιστὴς ἀνῶρθωσε
τὴν κεφαλὴν του ὁ προορισμὸς του
λοιπὸν ἦτο νὰ τραγουδῇ. Ἀνέβη εἰς
τὸν ὑψηλότερον κλάδον καὶ ἐγέμισε τὸν
ἄερα μὲ τὴν φωνὴν του, ἕως ὅτου ἡ μι-

κρὰ ψυχὴ του ἐξηφανίσθη μὲ τὸν τε-
λευταῖον τόνον τῆς φωνῆς του.

Ἡ Ὀτοτιμότης ἐξύπνησε αἱ μέλισσαι
ἐξηκολούθουν νὰ βουβῶσιν, ἐπὶ δὲ τῆς
πυκνοφύλλου κορυφῆς μᾶς συκομωρέας
εἰς τέττιξ ἔψαλλε.

Ὁ πολεμιστὴς ἔμεινε πολλὴν ὥραν
σύνονος.

— Μικρὰ πνεύματα τοῦ ἀέρος, εἶπε
τέλος, μ' ἐδιδάξατε πολὺ περισσότερον
παρὰ οἱ μεγαλείτεροι λόγοι.

«Σὺ ὦ μέλισσα, μ' ἔμαθες ὅτι τὰ
ἄτομα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι λαὸν
πρέπει νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς νόμους
καὶ νὰ ἐργάζωνται ἀπὸ κοινού διὰ τὴν
εὐτυχίαν ὄλων. Καὶ ἐν τούτοις . . . Ἐν
τούτοις καὶ σὺ σὲ λείπει. Ἐξωρίσατε
μακρὰν σὰς τὴν καλοσύνην, τὴν θεῖαν
αὐτὴν ἀρετὴν ἣτις ἐξωραΐζει ὄλας τὰς
ἄλλας.

Ἦτο ὀρθός. Ἐπὶ τοῦ στήθους του
ἔσφιγγε τὰ βέλη του καὶ τὸ τόξον του,
τοὺς πιστοὺς συντρόφους του, τοὺς
ὁποίους οὐδέποτε ἀπεχωρίζετο ὕψωσέ
πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους συγκεκι-
νημένον βλέμμα.

— Καὶ σὺ, τέττιξ, μικρὸν ἐφήμερον
ὄν, μ' ἔκαμες νὰ ἐνοήσω ὅτι τίποτε
εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν εἶνε περιτ-
τόν, ἐφάνης εὐσπλαγχνὸς εἰς τὴν πλη-
χωμένην μέλισσαν ἑλυκῆθης τὸν πόνον
τῆς καὶ ἔκαμες ὅ,τι εἰμπόρεσες διὰ νὰ
τὴν ἀνακουφίσῃς. Ὁ Ὀτοτιμότης, ὁ βα-
σιλεὺς τῶσαν γενναίων πολεμιστῶν, θὰ
γίνῃ, χάρις εἰς σέ, πατὴρ ὄλων τῶν
ὑπηκόων του, τῶν ἀδυνάτων, τῶν δυ-
στυχῶν ἐκείνων ὅσους μαστίζει ἡ συμ-
φορὰ καὶ τὸ γῆρας.

Καὶ βραδέως διηυθύνθη νὰ ἐπιστρέψῃ
εἰς τὸ καλαμοσκεπὲς αὐτοῦ παλάτι

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1. Συντρόφους διάλεγε καλοὺς,
ἀν θεὸς καὶ σὺ καλὸς νὰ γένῃς
καὶ μὴ συζῆς μὲ τοὺς χαλοὺς.
Γιατὶ θὰ μάθῃς νὰ χωλαίνῃς

2. Σὲ κάθε δυσκολίᾳ ποῦ θὰ σ' ἀπαντήσῃ
βοήθεια ζήτα πρῶτ' ἀπ' τὸ θεὸ σου,
Μὰ ξεύρε πῶς κανεὶς δὲν θὰ σε βοηθήσῃ
καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου.

3. Πρῶτα ἡ δουλειὰ καὶ ὕστερα ἡ σκέψις,
πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχει καταστρέψῃ.
Ὅποιος σκεφθῆ πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ,
αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Τὸ πουλί που 'ς τὸ κλαδί
μ' ἁρμονία κελαδεῖ
μᾶς χαρίζει τὴ φωνή του.
Μὰ ὁ Πλάστης προνοεῖ
καὶ του σκέπει τὴ ζωὴ
γιατ' ἐκεῖνη εἶνε δική του.

Διὰ τοῦτο τὰ παιδιὰ
πῶχουν ἀσπλαγχνῶς καρδιὰ
καὶ μὲ πέτρας το ξιππάζουν,
ἀν κτυπήσουν τὸ πουλί,
κάμνουν ἀδικο πολὺ,
μὲ τὸν Πλάστη, λές, τὰ βάζουν.

Μὲ τὸν Πλάστη π' ἀγαπᾷ
τὰ πουλιὰ τὰ χαρωπὰ,
ὄπου ψάλλουν μ' εὐφροσύνη,
καὶ διαλαλοῦν 'ς τὴ γῆ
τὴν μεγάλην του στοργήν,
τὴν πολλὰν του καλωσύνην.

Τὸ πουλί που 'ς τὸ κλαδί
μ' ἁρμονία κελαδεῖ,
μὴ κανένας τὸ σκοτώσῃ,
γιατὶ θάρθ' ἕνας καιρός,
κι' ὁ φονεὸς ὁ σκληρὸς
τοῦ κακοῦ θὰ μετανοήσῃ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΥΣ

Εἰς τὴν ρίζαν γηραιῶς δρυός, ἔρω-
γεν ἀπλήστως βαλάνους εἰς χοῖρος,
ἔπειτα δὲ ἐκυλίετο εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ
ἐξηπλώνετο καὶ ἐκοιμῆτο. Μίαν ἡμέραν
τοῦ ἦλθε διάθεσις νὰ σκάψῃ τὸ ἔδαφος
τῆς ρίζης.

— Ὅα πάθη τὸ δένδρον, τῷ λέγει εἰς
κόραξ ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ κλάδου τῆς
δρυός ἂν οἱ ὀδόντες σου φάγουν τὴν ρίζαν,
ἢ δρυὸς θὰ ξηρανθῇ.

— Αἶ, καὶ τί με μέλει, ἄς ξηρανθῇ!
αὐτὴ τὴν ἐννοίᾳ θὰ ἔχω τώρα ἐγὼ
φθάνει νὰ ἔχω βαλανίδια ἐδῶ πέρα νὰ
τρώγω, καὶ δι' ἄλλο τίποτε δὲν ἀνη-
συχῶ.

— Ἄλλ' εἰς ποῖον χρεωστεῖς τὴν ἐυ-
τυχίαν σου, ὦ χοῖρε ; τῷ λέγει ἡ δρυὶς
ἂν εἰμποροῦσες νὰ σηκώσῃς τὸ βύγχο
σου πρὸς ἐμέ, θὰ ἐβλεπες ὅτι τὰ βα-
λανίδια, τὰ ὁποῖα σε τρέφουν καὶ σὲ πα-
χύνουν, ἐγὼ τα γεννῶ.

Πόσοι ὁμοιάζουν μὲ τὸν χοῖρον δὲν
γνωρίζουν τοὺς εὐεργέτας των ἄλλῃ
ζητοῦν νὰ τοὺς βλάψουν καὶ νὰ τοὺς
καταστρέψουν !

[Κατὰ τὸν διάσημον Ῥώσον μυθογράφον
ΚΡΙΑΦ].

Η ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μ' ἀρέσουν τὰ ἐξυπνα παιδιὰ, μ' ἀρέσουν τὰ ἐπι-
μελῆ, μ' ἀρέσουν τὰ εὐπειθῆ, μ' ἀρέσουν ὅσα ἔχουν τά-
ξιν. Πολὺ μ' ἀρέσουν καὶ τὰ παιδιὰ που εἶνε καταδε-
κτικὰ, ποῦ δὲν ἔχουν ὑπερηφάνειαν, ποῦ κάμνουν προ-
βόμως ὅ,τι εἶπῃ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα καὶ δὲν νομί-
ζουν ὅτι τάχα προσβάλλεται ἡ φιλοτιμία των.

Τέτοια καλὴ κόρη εἶνε ἡ Ἀρσινόη. Ἀγαπᾷ πολὺ
τὰ γράμματα — παίρνει πάντα ἄριστα εἰς τὸ σχο-
λεῖον, — ἀναγινώσκει μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ὥραια
καὶ τερπνὰ βιβλία — ἔχει καταφάγη ὄλους τοὺς τόμους
τῆς «Διαπλάσεως», — τῆς ἀρέσει ὁ περίπατος, καὶ
εὐχαριστεῖται πολὺ νὰ κεντᾷ καὶ νὰ πλέκῃ.

Ἀλλὰ θέλει νὰ εἶνε καὶ καλὴ οἰκοκυροῦλα. Δὲν
εἶνε φαντασμένη. Δὲν εὐρίσκει ὅτι εἶνε βλαβερὰ διὰ
τὴν μύτην τῆς ἡ ὀσμὴ τοῦ μαγειρείου. Νομίζει ὅτι
μια καλὴ κόρη πρέπει νὰ εἰξεύρῃ καὶ πιάνο, ἀλλὰ νὰ

εἰξεύρῃ καὶ μαγειρικὴν, νὰ εἰξεύρῃ ὅσα στολιζοῦν μίαν
νέαν, ἀλλὰ καὶ ὅσα εἶνε χρήσιμα.

Ἡ μητέρα τῆς λοιπὸν μίαν φοράν τὴν ἐβδομάδα
ἀφίνει εἰς αὐτὴν τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μαγειρείου. Τότε
φαίνεται τί λαμπρὸ κορίτσι εἶνε ἡ Ἀρσινόη. Δὲν κά-
μνει τὴν δουλειὰν ἐκείνην ὡς ἀγγαρεία, ἀλλὰ μὲ
ὄλην τὴν καρδίαν τῆς.

Ἰδέτε τὴν μικρὰν μαγειρίσσαν. Ἀνέβη εἰς ἐν σκα-
μνὶ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μισόγυμνο χέρι τῆς κρατεῖ
τὸ κουτάλι καὶ παρατηρεῖ τὸ φαγητόν που βράζει.

Εὐγε, καλὴ μου Ἀρσινόη, σὺ ἐνόησες πῶς εἰμ-
πορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχὴς εἰς τοῦτον τὸν κόσμον
καὶ νὰ κάμνῃ καὶ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς ἐνόησες ὅτι
διὰ τοῦτο φθάνει νὰ κάμνῃ κανεὶς μὲ εὐχαρίστησιν ὅ,τι
δουλειὰ πρέπει νὰ κάμνῃ, εἴτε μεγάλη εἶνε εἴτε μι-
κρὴ, εἴτε σπουδαία εἴτε ταπεινὴ.

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

(Συνέχεια και τέλος Vde σελ. 166).

"Οτε ο Μιχαλιός ξεθασε επηγε κατ' ευθειαν εις τον ανακτορον και εξητησε να ιδη τον βασιλευ. "Οτε ειπεν εις τουτον...

Ευθως ως ο Μιχαλιός ενόησε τον σκοπόν των, ότι ο μόν εις ήθελε να αποκόψη την ώριάν ξανθήν κόμην του και να την αντικαταστήση δια πουδραρισμένης περούκας...

Τόσο δέ τρομερά ήτο η φωνή του ώστε ο ράπτης και ο κουρεύς καταληφθέντες υπό τρόμου, ώρησαν να εξέλθωσι και οι δύο συγχρόως, αλλά συγκρουσθέντες έκρημνίσθησαν μαζί εκ της κλίμακος.

Μετ' όλιγον ξεθασεν ο μέγας αυλάρχης παρακολουθούμενος υπό εικοσι αυλικών θεραπόντων. Ηλθε δε ώχρος και τρέμων να παρακαλέση τον Μιχαλιόν να υπάγη εις επίσκεψιν της βασιλοπούλας.

Μπάρ! θά της περάση! ειπεν ο Μιχαλιός. Έμπρός! Ο αυλάρχης έπροχώρησε λοιπόν τρέμων, παρηκολούθησαν δέ οι θεράποντες όμοίως έντρομοι.

Έν φ' διήρχοντο μίαν μεγάλην αυλήν, ο Μιχαλιός ήκουσε θρηνώδεις κραυγάς, πλησιάζας δε ειδεν άνθρwpόν τινα εξηπλωμένον κατά γής και δεμύρον. Είς δήμιος έτυπεν αυτόν δια χονδρού ίνδοκαλάμου επί των πελμάτων των ποδιών του, ο δε δυστυχής εφώναζεν εκ του πόνου.

Σταθήτε! ειπε δια φωνής έπιτακτικής ο Μιχαλιός. Διατί βασανίζετε αυτόν τον άνθρωπον;

Είνε ένας από τους μυρεφούς του κήπου της βασιλείας, ειπεν εις των υπηρετών, και έκαμε έν μέγα σφάλμα σήμερα το πρωί εβαλεν εις τα τριαντάφυλλα ευωδιαν μέντας, το όποιον επείραξε παρά πολύ την πρώτην κυριαν της τιμής της βασιλοπούλας.

Αφήστε ελεύθερον τον άνθρωπον! ειπεν ο Μιχαλιός και εξηκολούθησε τον δρόμον του ανυψώνων τους ώμους του.

Εθασαν μετ' όλιγον εις τον αντιθάλαμον του κήπου αι μεγάλοι θύραι η-

νεώθησαν επισήμως, ο δε αυλάρχης ανήγγειλε τον Μιχαλιόν.

Όλη ή αυλή εκάθητο και εσχημάτιζε μέγα ήμικύκλιον, του όποιου το κέντρον απετέλου ο βασιλεύς και ή βασίλισσα. Ένώπιον αυτών ήτο ή βασιλοπούλα. Πέριξ ελαμπον και άπηστραπτον τα τεχνητά άνθη και οι καρποί.

Φοβερόν! φορεί τα δικά του τα μαλλιά!

Αλλ' ο Μιχαλιός δεν εταράχθη διόλου, έπροχώρησε τολμηρώς, έχαιρετίσει και εκάθησεν εις το δί' αυτόν ώρισμένον κάθισμα.

Επειδή όλην την πρωίαν ειχεν όδοιπορήση δια του δάσους απέπνεεν υγιεινήν ευωδιαν πεύκης και άγριων άνθων' αλλ' ή άσυνήθιστος εκείνη όσμη έκαμει τους αυλικούς να ώχριάσωσιν, έθεσαν δε πάντες εις την ρίνα των φιαλίδιον γεμάτων από άρωμα.

Η βασιλοπούλα μόλις και μετ' βίας ήδύνατο να μείνη ήσυχος ενώπιον της πρωτοφανούς εκείνης καταστάσεως των πραγμάτων και ήτοιμάζετο ν' αποτεινή τας τρεις ερωτήσεις όπως και εις τους άλλους μνηστήρας.

Ποίος είναι ο ώριαιότερος κήπος του κόσμου; ήρώτησε κατ' αρχάς.

Εως τώρα, εκείνοι εις τους όποιους απετεινέτο ή ερώτησις αυτή απεκρίνοντο περίπου δια των εξής λέξεων:

Εδώ είναι, χαριτόδωτος ήγεμονίς αν δε επιτρέπετε εις τον δούλον σας να εκφράση την ταπεινήν του γνώμην θά σας ειπή ότι τον κήπον τουτον θεωρεί ως άθάμνατα, και ότι όμοίός του δεν εύρίσκεται εις κανέν μέρος της γής, ουδέ εις τας Ινδίας ακόμη, τον τόπον των θαυμάτων.

Αλλ' ο Μιχαλιός ιδών με περιφρονητικόν βλέμμα περίξ του

Ελατε εις το δάσος, βασιλοπούλα. Εκεί θα ιδήτε μεγάλα δένδρα να υψώνωνται προς τον ουρανόν. Κάτω από την σκιάν των βόσκουν αι δορκάδες. Εκεί θα ιδήτε πηγάς, αι όποια αναβρύνουν από τους βράχους και άνθη άγρια εις παν βήμα. Αυτός είναι κατά την γνώμην μου ο καλλίτερος κήπος του κόσμου. Αυτά εδω είναι χρωματιστά υαλία, άλλα νόστιμα και άλλα άηδη.

Η βασιλοπούλα ώχρίασε. Αι κυρία της αυλής ανέκραξαν: «Φρίκη!» οι δε αυλικοί εψιθύρισαν μεταξύ των όδόντων: «Πρόστυχε!» όχι δε δυνατά διότι ο Μιχαλιός ένένπνεεν εις αυτούς απερίγραφον τρόμον.

Εξω ήκούσθη κρότος ως να επεσε κεραυνός.

Η βασιλοπούλα αφήθουνεν εις τον Μιχαλιόν δευτέραν ερώτησιν:

Που λάμπει ο λαμπρότερος ήλιος; Όσοι ήρχοντο έως τώρα δια να ήτήσωσι την χείρα της βασιλοπούλας προσέβλεπον τον τεχνητόν ήλιον με προσέμνον, επήνουν το γλυκύ του φώς, εδήλουον ότι ουδέποτε ειδον όμοιον. αλλ' ο Μιχαλιός απήντησε:

Ενας και μόνος ήλιος υπάρχει αυτή εδω ή μηχανή είναι μεγάλη λαμπρότου λαδιού.

Η βασιλοπούλα έγινεν ώχρα ως νεκρά Δεκατρείς από τας κυρίας της τιμής και πέντε κύλικοι έλιποθύμησαν' οι άλλοι ήρησαν τας σπάθας των, αλλ' αυτή ήτο και ή γνώμη του Μιχαλιού, πάλιν φρονίμως ποιούντες. Φοβερός κρότος ήκούσθη τότε, σείων την αίθουσαν μέχρι των θεμελιών της.

Ότε οι έν αυτή συνήλθον όπως δήποτε, ή βασιλοπούλα προέτεινε την πρώτην ερώτησιν. Έγερθείσα εκ της θέσεώς της και προχωρήσασα βήματά της ειπέ:

Ποία είναι ή ώριαιότερα βασιλοπούλα του κόσμου;

Νεκρική σιγή επήλθε. Οι αυλικοί έτόλμων ν' αναπνεύσωσι και αυτά πτηνά εισώπων, διότι ο μηχανισμός εις ξεκουρδισθή.

Ο Μιχαλιός απεκρίθη.

Εταξείδευσα πολύ, αλλά δεν ειπώθην τας βασιλοπούλας του κόσμου' δε ειμπορώ λοιπόν να ειπώ γνώμην' ουδέ όμως όμοιάζει με σιμάχτρο απ' αυτού που στήνουν εις τα χωράφια δια να φεβρίζουν τα πουλιά.

Τώρα πλέον όλοι οι αυλικοί άρρονοί και θηλυκοί έλιποθύμησαν, βασιλοπούλα επεσεν έξαλλος επί του κήπου Μιχαλιόν να εξηκολούθησεν ήσυχως.

Εβάλατε ένα φοβερον όγκον φεβρικών μαλλιών εις την κεφαλήν σας και επουδραρίσατε τόσον πολύ τα μαλλιά αυτά ώστε είναι λευκά ώσαν καμμένη γραίας. Το πρόσωπόν σας είναι βαμμένο. Το σώμα σας το έχετε σφιγμένο ως την μέσην τόσον που όμοιάζετε με σφικτωμένο παιδίον. Είθε ή άσηχημότερα βασιλοπούλα από σας έχω ιδή.

Ο κεραυνός εξηκολούθει να βροντά με τόσον δύναμιν ώστε ή αίθουσα έκλονίσθη και οι τοίχοι κατέπεσον την στιγμήν άνήρπισε δυνατός άνεμοστρόβιλος συγχρόως δε τόση όρμητική βροχή έπεπτε ώστε όλος ο τεχνητός εκείνος κήπος κατεστράφη.

Όλίγον κατ' όλίγον ή ταραχή εκείνη κατέπαυσε, ο ήλιος ανεφάνη, και μεγαλοπρεπής ήρις ανυψώθη εις τον ουρανόν' εκεί δε όπου ήτο έως τώρα ο φεβρικός κήπος, εφάνη άληθής κήπος πραγματικά δένδρα και άνθη πανήχρωμάτος και πάσης ευωδίας. Μικρά βράκκια έτρεχον ψιθυρίζοντα, έντός η-

των φυλλωμάτων άληθής άηδόνες εκέλευον μελωδικώτατα. Η βροχή κατέπαυσε καθ' ολοκληρίαν, ήλιος δε άκτινοβόλος διέχυνε το γλυκύ του θάλπος' αλλ' τί απέγινεν ή βασιλοπούλα και ή βασιλισσα; Η βροχή παρέσυρεν ό,τι ψευδές ειχον αυτοί.

Αι κυρία εφόρουσιν τώρα εσθίας εξ άσματος μαλακού, ή δε κόμη των, φυσικώς κτενισμένη, ειχε το φυσικόν χρωμά της. Αλλ' ώριαιότερα πασών ήτο ή Μοργάνη, και πρώτην φοράν ήδύνατο να ειπή χωρίς να ψευσθή, ότι ήτο ή ελκτικωτάτη βασιλοπούλα του κόσμου. Αυτή ήτο και ή γνώμη του Μιχαλιού, όστις έτεινε προς αυτήν την χείρα και αφήντισθησαν.

Την στιγμήν εκείνην ήλθε ολοκληρος κομπή έν μεγάλη στολή να συγχαρή τους δύο μνηστευθέντας. Ο γάμος έγινε μεγαλοπρεπέστατος, ότε δε μετ' αμα χρόνον απέθανεν ο βασιλεύς, τον διεδέχθη ο Μιχαλιός. Επειδή δε την εποχήν εκείνην απέθανε και ο πατήρ του, προσεκάλεσε τους αδελφούς του, και διώρισεν αυτοίς διοικητάς μεγάλων επαρχιών' μόνον δε χάριν διασκεδάσεως εψάρουον αυτοί κάποτε.

Ο Μιχαλιός και ή Μοργάνη εξησαν ούτωγεις και απέκτησαν πολλά παιδιά. Η άρρενα ήσαν ρωμαλέα και ειλικρινή' ο πατήρ των, τα δε κοράσια τόσον χαριτωμένα όσον ή μητηρ των.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΘΕΝΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Είς εκ των μεγαλειτέρων βιομηχάνων μεταξωτών ύφασμάτων της Λυών ήτο ο κ. Ροβισένης, γνωστότατος όχι μόνον δια την εξαιρετον ποιότητα των υφανμάτων του αλλά και δια τα ευγενή αυτού αισθήματα.

Πολλαι αγαθοεργίαι και γενναιοπραξίαι ανεφέροντο περι αυτού' πρό τινας δε μηνών ειχε σώση εκ βεβαίου κινδύνου δύο παιδια, τα όποια θέλοντα να λουσθώσιν εις τον Ροδανόν χωρίς να γνωρίζωσι να κολυμβώσι, θα επνήγοντο απεύκτως αν δεν ήρμα ο κ. Ροβισένης εις το ύδωρ δια να τα σώση.

Πρό μικρού δε έσωσεν άλλην ζωήν, του φίλου μας Έλευθέρη.

Αυτός ήτο πράγματι, όστις τή βοήθειαν σχοινίνης αναβάθρας, εξεκρέμασεν εκ της ύδρορροής το δυστυχές παιδίον και μετέφερεν αυτό εις την κατοικίαν του.

Επί κλίνης πολυτελοϋς ανεπαύετο το παιδίον, την κεφαλήν επί προσκεφαλαίου στηρίζων, προσκεφαλαίου εστολισμένου δια τριχάπτων και καταλεύκων, το όποιον ήδη έμαύρισεν ή ασβόλη

της μορφής του νεαρού καπνοδοχοκαθαριστού.

Ανθρωπός τις με ξανθόν γένειον και προσήγορος εκυπτεν εις το στήθος του παιδιου.

Ητο ο ιατρός' περίξ αυτού ακίνητοι, κρατούντες την αναπνοήν των, με έκφρασιν άνησυχίας εις τα πρόσωπα των Ισταντο ο κ. Ροβισένης, ή σύζυγός του, και ή μικρά του κόρη.

Εξάφνω ο ιατρός, όστις εκράτει μεταξύ των δύο δακτύλων του τον καρπόν της χειρός του Έλευθέρη και εφαινετο πολύ άνησυχος μέχρι της στιγμής εκείνης, απέθηκεν ήσυχως επί της κλίνης την χείρα του μικρού καπνοδοχοκαθαριστού, έπειτα δε στραφείς προς τον κ. Ροβισένην:

Αναπνεύει, ειπε δια φωνής σοβαράς' αλλά ευθηνά την εγγύτωσε μετ' έντε λεπτά, και αν υποθέσωμεν ότι δεν θα εκρημνίζετο κάτω, θα επάγωνεν από το κρύο.

Επειτα δε στραφείς προς το κοράσιον, το όποιον Ιστατο πλησίον της κλίνης με οφθαλμούς δακρυβρέκτους:

Και άλλην φοράν να συλλογίσασθε, ότι η ζωή ένός ανθρώπου αξίζει περισσότερο από την ζωην ένός πουλιου.

Αντι άπαντήσεως το κοράσιον, το όποιον μαντεύετο βέβαια ποίον ήτο, εξερράγη εις λυγμούς.

Ο Έλευθέρης ήρχισε να κινήται, οι οφθαλμοί του ήνοιγόνατο αλλ' εκλειον άμείσως μη δύναμενοι να υποστώσι το φώς. έν τούτοις, όλίγον κατ'όλιγον το αίμα ανέλαβε την κυκλοφορίαν του' ή δύναμις επανήλθε μετ' της ζωής εις τα δυσκαμπτα μέλη, ή δε άνάρρωσις ήτο πλέον ζήτημα ήμερών.

Η πρώτη λέξις, ευθως ως συνήλθε, ήτο το όνομα της θετής αδελφής του' αλλά δυστυχώς, ουδεις ήδυνήθη να τω δώση την ελαχίστην περι αυτής πληροφορίαν.

Η ιστορία του μικρού καπνοδοχοκαθαριστού εκίνησε πολύ το ενδιαφέρον του κ. Ροβισένη και της οικογενείας του. Τω επρότειναν να γνωστοποιήσωσιν εις τους θετούς γονείς του τί συνέβη, δια να έλθωσι να τον παραλάβωσιν' αλλ' ο Έλευθέρης καθικέτευσεν αυτούς να μη πράξωσι τούτο.

Πώς να υπάγη προς αυτούς χωρίς να γνωρίξη τί απέγινεν ή Μυάνα; Πώς να έμφανισθή ενώπιον αυτών;

Οι νέοι φίλοι του ευρον ορθάς τας παρατηρήσεις του, έως ότου δε λάθωσιν όριστικήν τινα περι του μέλλοντός του άπόφασιν, ο κ. Ροβισένης, όστις ήσθάνετο πολλήν συμπάθειαν προς το παιδίον, το όποιον όλίγον έλειψε να φονεύση μία άπερισκεψία της μικράς θυγατρός του, το παρέλαβεν εις το μέγα εργοστάσιον αυτού.

Ο Έλευθέρης άρκετήν κλίαιν έχων προς τας μηχανάς, εύχαριστήην πολύ εκ του νέου επαγγέλματος, και δεν εβράδυνε να έννοήση ότι τούτο ήτο πολύ προτιμότερον του άλλου το όποιον εξήσκει υπό την οδηγίαν του Γιάννακα.

Αν επανεύρισκε την Μυάναν θα επέστρεφε προς τον Φιλήτορα και την Αναστασίαν. Αλλά πάσαι αι προσπάθειαι του προς άνεύρεσιν αυτής απέβησαν μάταιαι. Ευθως ως συνήλθε και ήδύνατο να βαδίξη, διηθύνη εις την κατοικίαν του Γιάννακα, αλλ' εκεί έμαθεν ότι ούτος έγινεν άφαντος μετ' των μικρών καπνοδοχοκαθαριστών του' έκτοτε ουδεις τον ειθε. Που επήγεν άρα γε;

Εν φ' δε περίλυπος επιστρέφει ο Έλευθέρης εις το ύπόστεγον δωματίον, το όποιον γενναιοφρόνως παρεχώρησε προς αυτόν ο κ. Ροβισένης, ως ιδώμεν τί απέγινεν ή Μυάνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ντέ, Σταχτερή!

Έμπρός λοιπόν!

Αί, αν πάγη έτσι ή δουλειά δεν θα φθάσωμε άποψε εις το σπίτι, ειπε χονδρή φωνή.

Ετσι που πάγει ή Σταχτερή, βέβαια! απήντησεν άλλη φωνή γλυκυτέρα αλλά βραχνή από καταρροήν.

Ντέ, Σταχτερή!

Έμπρός δά, όσον γρηγορώτερα περπατήσ τοσφ γρηγορώτερα θα πάς εις το σταύλο.

Τοιουτοτρόπως συνωμίλουν ο Λαδουσέτης και ή σύζυγός του, επιτρέφοντες εις Λυών με το άμάξιόν των, γεμάτον με πολλά κενά δοχεία εκ λευκοσιδήρου.

Ήσαν γαλακτοπώλαι εκ τινος προαστείου και επέστρεφον άφ' ου επώλησαν το γάλα των.

Από ένός τετάρτου ήδη ή χιών επιπτε πυκνοτάτη, και εσκεπάζε παν ίχνος δρόμου.

Κατά διαλείμματα λοιπόν ή άμαξα εδυσθίζετο εις λάκκον, και προσέκρουε εις λίθον τινα, εκ του κλονισμού δε όστις επήρχετο, τα δοχεία συνεκρούοντο προς άλληλα και απετέλουον ισχυρόν κρότον.

Η Σταχτερή εβάδιζεν όσον ήδύνατο ταχύτερον' οι μυκτήρες της προς την γην εστραμμένοι εξέβαλλον άτμόν, ως μηχανή υπερθερμανθείσα. Μετ' εικοσι λεπτά έμμελλον να φθάσωσιν εις το χωρίον, αλλ' αίφνης ή Σταχτερή εκίνησε με δύναμιν πλαγιώς την κεφαλήν της και εστάθη.

Ντέ, Σταχτερή! ανεφώνησεν επιτακτικώς ο Λαδουσέτης.

Και ή μαστιξ κατήλθεν επανειλημμένης επί των νώτων της Σταχτερής.

[Έπειτα συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

